

Arrest

nr. 178 388 van 24 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.A.H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun en Soennitisch moslim te zijn. U weet uw juiste geboortedatum niet, maar verklaart nu ongeveer 22-23 jaar oud te zijn. U werd geboren in het subdorp Dingak, gelegen in het grotere dorp Shokai, in het district Mahmud Raqi, in de provincie Kapisa. U woonde uw hele leven in uw geboortedorp, tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U ging nooit naar school in Afghanistan, wel ging u voor een korte periode naar de madrassa voor Koranlessen. Verder hielp u uw vader met het werk op jullie gronden, waar jullie druiven teelden. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. Uw familie verblijft nog steeds in uw geboorteregio in Mahmud Raqi.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

Ongeveer 3 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan raakte uw neefje S., de zoon van uw broer L., ernstig verbrand. Tijdens het spelen duwde zijn zusje hem per ongeluk tegen de tanur (broodoven), hij liep hierbij ernstige brandwonden op. Jullie brachten hem naar de kliniek in Deh Balay, maar kregen daar te horen dat zijn toestand zeer kritiek was en dat ze niet over het juiste materiaal beschikten om hem te helpen. Een dorpsgenoot en vriend van uw broer, T. genaamd, raadde jullie aan uw neefje naar de Franse militaire basis van Tapa te brengen in Tagab. In deze basis was een medisch centrum waar uw neefje een betere behandeling zou kunnen krijgen. Jullie volgden T.'s raad op en gingen met uw neefje naar de Franse basis in Tagab. De eerste 3 dagen bracht uw broer zijn zoontje erheen, de volgende 3 dagen vergezelde u uw neefje. 10 dagen hierna vond er een militaire operatie plaats in jullie dorp. De taliban uit uw regio hadden 3 mensen vermoord en de Franse troepen voerden nu een operatie uit tegen de taliban. De taliban uit uw dorp, een zekere Z. en Q.S., konden echter ontkomen en vluchtten nadien naar Tagab. Kort hierna werden u, uw broer en uw hele familie beschuldigd van spionage tegen de taliban. Deze geruchten deden de ronde in het dorp omdat jullie naar de Franse militaire basis waren gegaan en er kort daarna een militaire operatie tegen de taliban plaats vond. Ongeveer 2,5 tot 3 jaar later, in de 9e maand van 1393 (november-december 2014), werd uw broer L. om het leven gebracht door de taliban in Tagab. Uw broer werd gedood door de taliban omwille van de beschuldiging van spionage van jaren eerder. Een 3 tot 4 maanden later, op de 21e dag van de 1e maand van het jaar 1394 (10 april 2015) kreeg ook u persoonlijke problemen met de taliban. U werd benaderd door 2 ouderen uit uw dorp, M. en S. genaamd. Zij werden gezonden door de taliban met de boodschap dat u zich bij hen diende aan te bieden en dat hun rechtbank een beslissing zou nemen over u. Ofwel zou u gedood worden, ofwel zou u zich moeten aansluiten bij de taliban. Omwille van deze situatie en uit angst voor uw leven besloot u Afghanistan te verlaten. U bleef nog 3 dagen in uw geboortedorp, terwijl uw vertrek werd geregeld, en verliet vervolgens het land.

U ontvluchtte Afghanistan in het voorjaar van 2015. U was enkele maanden onderweg en reisde door Iran, Turkije en dan verder via de Balkanroute naar België. U kwam in België aan op 6 november 2015 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban. U vreest gedood te worden door de taliban of zich bij hen te zullen moeten aansluiten.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de originele enveloppe waarmee u deze taskara werd toegestuurd vanuit Afghanistan. Tijdens het interview op het CGVS toont u eveneens 2 foto's op uw GSM van de brandwonden van uw neefje S..

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan, alsook de incidenten die u aanhaalt en dewelke de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht en uw asielaanvraag in België, op verschillende punten weinig plausibel, vaag en weinig logisch overkomen, zodat er dan ook geen geloof aan kan gehecht worden. Op basis van uw verklaringen toont u bijgevolg niet aan een gegronde vrees voor vervolging te hebben bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Vanaf het begin dient hierbij ook reeds te worden opgemerkt dat u niets van documenten voorlegt ter ondersteuning van de asielmotieven die u aanhaalt.

Hoewel het CGVS niet wil betwisten dat uw neefje S. jaren geleden misschien ernstig verbrand raakte en dat jullie hem voor de nodige verzorging en behandeling naar het medisch centrum in de Franse militaire basis van Tagab brachten, maakt u op basis van uw verklaringen niet aannemelijk dat u en uw broer L. hierdoor, recent voor uw vertrek uit Afghanistan, persoonlijke problemen kregen met de taliban en dat uw broer omwille van deze redenen gedood zou zijn. Het CGVS hecht geen geloof aan de door u beschreven incidenten die zich kort voor uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben voorgedaan en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over de dateringen van deze incidenten en de tijdsspanne waarbinnen dit alles wat u vertelt gebeurd is. U gevraagd wanneer het incident plaats vond waarbij uw neefje S. verbrand raakte en jullie vervolgens gedurende 6 dagen met hem naar de Franse militaire basis gingen in Tagab voor medische behandeling, stelt u dat dit ongeveer 3 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gebeurde (CGVS, p. 12). U even verder tijdens het gehoor, ter bevestiging, nog een keer gevraagd of dit alles wat u vertelt inderdaad 3 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gebeurde, bevestigt u dit (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen hier kan dus worden afgeleid dat uw neefje S. verbrand raakte ergens in het jaar 2012 en dat jullie in diezelfde periode gedurende enkele dagen met hem naar de

Franse militaire basis gingen in Tagab. U verklaart dat u, uw broer L. en uw hele familie hierdoor beschuldigd werden van spionage tegen de taliban, dat uw broer L. hierdoor vermoord werd door de taliban en dat u ook omwille hiervan het land heeft moeten verlaten (CGVS, p. 8-9). U dan verder tijdens het gehoor gevraagd wanneer precies uw broer L. om het leven werd gebracht door de taliban en hoelang dit gebeurde nadat zijn zoontje verbrand raakte en jullie naar de militaire basis in Tagab gingen, stelt u dat dit gebeurde in de 9e maand van 1393 (november-december 2014) (CGVS, p. 18). U bevestigt dat dit 2,5 tot 3 jaar later was dan het incident waarbij uw neefje verbrand raakte en de 6 dagen dat jullie naar de basis in Tagab gingen (CGVS, p. 18). U dan gevraagd of u, uw broer of iemand anders van jullie familie in die periode van 2,5 tot 3 jaar ooit, op enig moment, iets vernamen van de taliban of door hen benaderd werden, stelt u van niet (CGVS, p. 18). U vertelt dat 10 dagen nadat jullie naar de militaire basis van Tagab waren geweest er een militaire operatie van de Franse troepen tegen de taliban zou plaats gevonden hebben in jullie dorp. Daarna zou het nieuws zich in het dorp verspreid hebben dat jullie spioneerden tegen de taliban (CGVS, p. 9 en p. 15). Dit zou uiteindelijk 2,5 tot 3 jaar later geleid hebben tot de moord op uw broer en uw vertrek uit Afghanistan. Bij uw verklaringen hier dient te worden opgemerkt dat het zeer weinig logisch en zeer weinig plausibel overkomt dat, indien de taliban werkelijk u, uw broer en uw hele familie zouden viseren en zouden beschuldigen van spionage, omdat jullie met uw neefje naar de militaire basis van Tagab gingen voor medische verzorging, dat ze dan gedurende 2,5 tot 3 jaar niets van zich zouden later horen en dan plots zonder andere directe aanleiding uw broer zouden vermoorden. Indien de taliban werkelijk uw hele familie viseerden omwille van jullie bezoek aan de basis van Tagab en indien ze werkelijk dachten dat jullie gespioneerd hadden en de operatie in het dorp in gang hadden gezet, dan zou logischerwijze van hen verwacht worden dat ze meteen tot actie zouden overgaan en iets zouden ondernemen tegen uw familie. Uw verklaring dat ze hier bijna 3 jaar mee zouden hebben gewacht en dat niemand van uw familie in tussentijd ook maar iets van de taliban heeft vernomen komt zeer weinig waarschijnlijk en zeer weinig geloofwaardig over. Zeker omdat u bevestigt dat u en uw familie altijd in jullie geboortedorp Dingak zijn blijven wonen (CGVS, p. 4 en p. 7-8). De taliban hadden jullie daar dus zonder enige problemen kunnen vinden. U hiermee geconfronteerd stelt u dat de taliban niet in jullie dorp konden komen om iets te doen, maar dat uw broer buiten het dorp ging en dat ze zo de kans hadden om hem te doden (CGVS, p. 19). U dan gevraagd of uw broer in die 3 jaar tussentijd nooit eens buiten het dorp ging, stelt u van wel. Hij ging naar Deh Balay bazaar en ook naar Nijrab (CGVS, p. 19). Daarnaast ging hij ook naar Tagab waar hij rozijnen verkocht, die gemaakt werden van de druiven die jullie teelden (CGVS, p. 7). Als de taliban uw broer werkelijk al 3 jaar viseerden, kan toch worden aangenomen dat ze dan wel eerder een kans hadden gehad om hem te benaderen of om hem iets aan te doen. Daarbij komt dat u verklaart dat u zelf enkele maanden later door de taliban werd benaderd via de ouders van uw dorp (CGVS, p. 19). Indien de taliban werkelijk reeds gedurende 3 jaar uw familie viseerden dan hadden ze deze werkwijze toch ook al eerder kunnen toepassen en uw familie kunnen contacteren via de dorpsouderen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit nooit gebeurde (CGVS, p. 18). Samenvattend kan hier dus gesteld worden dat het absoluut niet aannemelijk is dat indien de taliban u, uw broer en uw familie werkelijk viseerden en beschuldigden van spionage sinds meer dan 3 jaar, dat ze dan nooit enige concrete actie tegen jullie zouden ondernomen hebben, tot enkele maanden voor uw vertrek. Dergelijke handelwijze van de taliban is absoluut niet plausibel. Met dergelijke verklaringen ondermijnt u dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielverhaal dat u vertelt.

In tweede instantie dient te worden opgemerkt dat uw verdere verklaringen over de persoonlijke problemen die u en uw broer L. zouden gekregen hebben met de taliban op verschillende punten, vaag, vreemd en weinig logisch over komen. In navolging van voorgaande argumentatie ondermijnt dit des te meer de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Zo zijn er om te beginnen uw verklaringen over de taliban waarmee u en uw familie problemen zouden gekregen hebben. U spreekt van 2 personen en benoemt hen als Z. en Q.S. (CGVS, p. 9). U echter gevraagd wat meer concrete informatie te geven over deze 2 personen, moet u in gebreke blijven. Het enige wat u over deze 2 figuren kan vertellen is dat ze van uw dorp zijn en dat ze bij de taliban zijn (CGVS, p. 15). U vraagt zich af wat u nog meer moet zeggen (CGVS, p. 15). U kent alleen die 2 namen, verder hebt u geen details over hen (CGVS, p. 17). U hebt geen idee bij welke groep van taliban ze aangesloten waren, u weet zelfs niet of ze behoorden tot een groep en of dat ze samenwerkten met anderen (CGVS, p. 15 en p. 17). U denkt dat een zekere Mullah Sa. hun leider moet geweest zijn in het dorp (CGVS, p. 17). U dan gevraagd wat meer te vertellen over deze Mullah Sa., blijft u echter wederom in het ongewisse. U weet niets meer over hem, alleen dat hij ergens anders woont, maar waar weet u niet (CGVS, p. 17). Noch kan u enige concrete activiteiten of incidenten benoemen in uw regio waarbij deze taliban, die u vreest, betrokken waren (CGVS, p. 15). U hebt er verder ook geen idee van hoe juist het nieuws van jullie beschuldiging van spionage in het dorp verspreid raakte (CGVS, p. 15). U dan gevraagd waarom jullie door de taliban beschuldigd werden van spionage, stelt u dat het allemaal was omdat jullie met uw neefje naar de Franse militaire basis van Tagab gingen en dat er daarna een

operatie werd uitgevoerd door de Franse troepen op de taliban in jullie dorp (CGVS, p. 17). Hier komt het toch vreemd over dat jullie in het dorp niet gewoon konden aantonen dat jullie naar de basis in Tagab gingen voor de medische verzorging van uw zwaar verbande neefje. U stelt hier zelfs documenten van te hebben gehad en u hebt ook enkele foto's van uw neefje (CGVS, p. 9-11). Iedereen in het dorp kon hier dus toch gemakkelijk van op de hoogte worden gebracht en jullie zouden dit via de ouderen van het dorp hebben communiceren aan de taliban. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de taliban de ouderen van uw dorp zelf als communicatiekanaal inschakelden naar uw familie toe (CGVS, p. 9 en p. 19). U hiernaar gevraagd kan u alleen maar zeggen dat dat niet zou werken en niet mogelijk was (CGVS, p. 17). U gevraagd of u of uw familie het geprobeerd hebben, stelt u van niet. Het kon niet want ze zouden toch niet naar jullie geluisterd hebben (CGVS, p. 17). Hierbij kan toch de bemerking gemaakt worden dat jullie het op zijn minst hadden kunnen proberen.

Vervolgens zijn er uw verklaringen over uw broer L., die om het leven werd gebracht door de taliban. U gevraagd alles te vertellen wat u weet over de moord op uw broer, kan u louter zeggen dat hij werd dood geschoten met een kogel in Tagab. Verdere details weet u niet (CGVS, p. 18). U gevraagd door wie juist van de taliban hij om het leven werd gebracht, blijft u louter algemeen bij 'de taliban' (CGVS, p. 18). U gevraagd of u iets specifieker kan zijn, stelt u wederom die details niet te hebben (CGVS, p. 18). Misschien zijn het de 2 figuren van de taliban, die u eerder benoemde, geweest, maar u weet het niet zeker (CGVS, p. 18). U vertelt dat uw broer uit een auto werd genomen onderweg (CGVS, p. 18). U dan gevraagd hier wat meer over te vertellen, wat er precies gebeurd is, kan u louter herhalen dit niet te weten. U was er niet bij om te zien wat er gebeurde (CGVS, p. 18). U zou over de moord op uw broer op de hoogte zijn gebracht door iemand van uw dorp, wiens echtgenote afkomstig is van Tagab (CGVS, p. 18). U dan gevraagd of u bij deze persoon en zijn echtgenote niet meer doorvroeg over wat er juist gebeurd is met uw broer en wat zij hierover wisten, stelt u daar niet naar gevraagd te hebben (CGVS, p. 18). U stelt dat jullie toen niet in de positie waren op dat moment om details te vragen (CGVS, p. 18). U gevraagd of jullie dan wat later bij hen niet om meer details over uw broer vroegen, stelt u opnieuw van niet (CGVS, p. 18). Indien uw broer werkelijk vermoord werd door de taliban, dan zou toch van u en de rest van uw familie verwacht worden dat jullie met aandrang naar meer details zouden vragen bij uw dorpeling en zijn echtgenote, die jullie hiervan op de hoogte hebben gebracht. Het gaat hier toch immers om een zeer ingrijpend gebeuren voor uw hele familie. De vaststelling dat uw verklaringen over de omstandigheden van de moord op uw broer zo vaag en weinig zeggend blijven, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van wat u vertelt. Bovendien legt u geen enkel document neer ter bevestiging van de dood van uw broer.

Tot slot zijn er dan uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met de taliban. U vertelt dat u via de ouderen van uw dorp de boodschap kreeg van de taliban dat u zich bij hen diende aan te melden (CGVS, p. 9 en p. 19). U echter naar meer informatie hieromtrent gevraagd blijven uw verklaringen opnieuw vaag en oppervlakkig. U hebt geen idee of de taliban naar de ouderen kwamen in het dorp of hoe ze hen contacteerden om deze boodschap voor u door te geven (CGVS, p. 19). U hebt hen dit niet gevraagd (CGVS, p. 19). Ze zouden met uw vader hebben gesproken, maar ook hij heeft hen die vraag niet gesteld (CGVS, p. 19). U hebt er evenmin het minste idee van waarom ze u probeerden te contacteren via de ouderen van het dorp en waarom ze niet rechtsreeks naar u of naar uw familie kwamen (CGVS, p. 19). U dan gevraagd wat de positie van de dorpsouderen was ten aanzien van dit verzoek van de taliban naar u toe en ten aanzien van de problemen die uw familie had gekregen met de taliban, blijft u wederom in het ongewisse. U hebt er geen idee van want ze spraken met uw vader, u hebt er uw vader ook nooit naar gevraagd (CGVS, p. 19). U verder gevraagd waarom u zich zou moeten aanmelden bij de taliban, wat u specifiek voor hen zou kunnen betekenen, stelt u dit niet te weten, want dat is hun keuze (CGVS, p. 20). Opnieuw allemaal zeer vage en weinig concrete antwoorden die het weinig geloofwaardige karakter van uw verklaringen des te meer versterken. Bovendien lijkt het eerder vreemd dat de taliban alleen in u geïnteresseerd waren op dat moment en in niemand anders van uw hele familie. De boodschap zou enkel voor u bestemd zijn geweest (CGVS, p. 20). Dit hoewel u eerder verklaarde dat uw hele familie door de taliban beschuldigd werd van spionage (CGVS, p. 17).

In laatste instantie zijn er nog uw verklaringen over de verdere evolutie en de huidige situatie van de problemen, die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en waarvoor u het land hebt verlaten. U verklaart dat uw hele familie nog steeds in uw geboortedorp in Mahmud Raqi verblijft en dat u elke 2-3 maanden met hen telefonisch contact hebt (CGVS, p. 6-7). U gevraagd waarover jullie met elkaar spreken, stelt u dat jullie elkaar begroeten en spreken over hoe het gaat en hoe het leven gaat (CGVS, p. 7). Nergens hier in uw verklaringen blijkt enige indicatie dat uw familie nog problemen zou hebben gehad na uw vertrek uit Afghanistan. Op het einde van het interview wordt u de vraag specifiek gesteld of uw familie, na uw vertrek, nog werd gecontacteerd of nog werd benaderd door de taliban. U stelt van niet, nadat u het land verliet kwamen ze niet meer (CGVS, p. 21). U gevraagd of uw familie u ooit tijdens de contactmomenten die jullie hebben gehad, sinds u vertrok, iets verteld heeft over verdere problemen met de taliban, stelt u van niet (CGVS, p. 21). U zou niet zo veel hebben gebeld om het daarover

te hebben (CGVS, p. 21). Echter indien er werkelijk nog iets gebeurd was na uw vertrek dan zou logischerwijze wel van uw familie verwacht worden dat ze u er tijdens die contactmomenten iets van zouden gezegd hebben. De vaststelling dat dit niet zo blijkt te zijn, bevestigt uw eigen verklaring dat er na uw vertrek niets meer gebeurd is. Deze vaststelling ondermijnt des te meer uw bewering een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging te hebben bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Immers indien de taliban werkelijk u en uw hele familie, zoals u verklaart (CGVS, p. 17), specifiek zouden viseren en dit al gedurende jaren, dan zou logischerwijze van hen verwacht worden dat ze op zijn minst uw familie nog op één of andere manier benaderd hadden na uw vertrek. De vaststelling dat dit niet zo blijkt te zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van het verhaal dat u vertelt. Binnen deze context lijkt het bovendien weinig aannemelijk dat u de enige bent van uw familie die diende te vluchten en dat de rest van uw familie momenteel zonder enige problemen nog steeds in uw geboorteregio in Mahmud Raqi verblijft.

Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet. U toont op basis van voorgaande verklaringen niet aan een gegronde vrees voor vervolging te hebben vanwege de taliban bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) is slechts een indicatie van uw identiteit en uw nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan. De enveloppe die u neerlegt toont louter aan dat deze taskara u werd toegestuurd vanuit Afghanistan. Zoals reeds werd opgemerkt legt u verder geen enkel document neer ter ondersteuning van de door u verklaarde asielmotieven. U stelt wel documenten te hebben gehad over de medische verzorging die uw neefje S. kreeg in de Franse militaire basis van Tagab, maar uw moeder zou deze uit angst vernietigd hebben (CGVS, p. 9). U toont verder tijdens het interview op het CGVS op uw GSM 2 foto's van de verwondingen van uw neefje S.. Zoals reeds werd aangehaald wil het CGVS niet in twijfel trekken dat uw neefje S. jaren geleden verbrand raakte en dat jullie hiervoor misschien medische behandeling zochten in de militaire basis van Tagab. Deze foto's bevestigen echter in geen enkel opzicht de problemen die u aanhaalt jaren later met de taliban te hebben gekregen.

Volledigheidshalve dient aan dit alles nog iets te worden toegevoegd over uw gezondheidstoestand. Tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u 's nachts soms last te hebben van aanvallen en nachtmerries. U stelde eveneens dat u medicatie nam in Afghanistan. Nu zou u geen medicatie meer nemen maar u had wel een afspraak met een dokter (zie verklaring DVZ in uw administratief dossier, p. 11 vraag 32). Tijdens het interview op het CGVS wordt u naar meer concrete duiding gevraagd over dit alles. U verklaart veel stress te hebben en veel te denken en daarom 's nachts soms bang te worden en soms hoofdpijn te hebben. U verbindt dit alles met de zware reisweg die u naar België heeft gemaakt (CGVS, p. 21). U corrigeert uw verklaring over medicatie die u zou nemen en stelt op het CGVS dat u in Afghanistan nooit enige medicatie hebt genomen (CGVS, p. 21-22). U gevraagd of u hier in België momenteel medicatie neemt en naar een dokter bent geweest, stelt u in het begin iets te hebben voorgeschreven gekregen voor hoofdpijn, maar dat hielp niet echt en is nu niet meer nodig (CGVS, p. 22). U had toen vaak hoofdpijn omdat u zich zorgen maakten over uw asielaanvraag en over uw vingerafdrukken in andere landen (CGVS, p. 22). U bent sindsdien ook niet meer naar de dokter geweest (CGVS, p. 22). Uit uw verklaringen hier blijkt duidelijk dat uw medische toestand op dit moment beter is. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er ook maar enige link zou zijn tussen de medische problemen die u had bij uw aankomst in België en de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu voor u de veiligheidssituatie in het district Mahmud Raqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan uw administratief dossier toegevoegde 'EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016') blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en de veiligheidssituatie wordt er als relatief stabiel beschouwd. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Kapisa regionaal erg verschillend zijn. Het geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit uw district Mahmud Raqi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmud Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht *juncto* de zorgvuldigheidsplicht, alsook op de "schending appreciatiebevoegdheid".

Verzoeker stelt dat verweerder een grote appreciatiebevoegdheid heeft, maar dat er hieraan bepaalde grenzen zijn die *in casu* werden overschreden. Hij wijst op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en stelt dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift: *"Het is duidelijk dat verzoeker zijn aanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend en de verklaringen van verzoeker zowel tijdens het eerste interview bij DVZ als bij het gehoor bij het CGVS samenhangend en zonder tegenstrijdigheden zijn geweest. In de bestreden beslissing wordt nergens gewag gemaakt van het tegendeel. Verzoeker heeft steeds naar waarheid zijn relaas weergegeven, zijn medewerking verleend zoals van hem verwacht werd en alle informatie over zichzelf en zijn verleden beschikbaar gesteld zodat het CGVS de feiten kon reconstrueren. Verzoeker heeft in de mate van het mogelijke zijn relaas met stukken gestaafd en een bevredigende verklaring gegeven van het ontbreken ervan. In de bestreden beslissing leest men enkel een loutere vaststelling dat verzoeker weinig documenten had om zijn relaas te staven (enkel Taskara en foto's neefje). Verzoeker beschikte over documenten m.b.t. de behandeling van zijn neefje op de militaire basis te Tagab, maar heeft verklaard dat zijn moeder die had vernietigd uit angst voor de Taliban door de beschuldiging van spionage in het verleden. Nergens in de bestreden beslissing wordt deze uitleg als onbevredigend afgedaan. In de bestreden beslissing stelt het CGVS wel dat verzoeker geen document voorlegt m.b.t. tot de dood van zijn broer, maar het CGVS heeft -indien zij dit document belangrijk zou hebben geacht bij de beoordeling van het relaas- op geen enkel moment verzoeker de kans gegeven dit document vooralsnog bij te brengen. Verzoeker heeft echter op een redelijke en plausibele manier de redenen uiteengezet die tot zijn vlucht hebben geleid. Hij heeft op alle antwoorden duidelijk en naar waarheid geantwoord."*

Verder meent verzoeker dat waar verweerder zijn relaas op enkele punten onlogisch, vaag en niet plausibel vindt, dit enkel louter vaststellingen of enkel verweerder mening zijn die nergens worden gestaafd. Hij geeft enkele voorbeelden:

- *"Het CGVS stelt dat het onlogisch is dat de Taliban drie jaar zou gewacht hebben om tôt actie over te gaan : 'Dergelijke handelswijze van de Taliban is absoluut niet plausibel en ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asiolverhaal dat u vertelt. ' Dit argument wordt nergens gestaafd. Wat weet het CGVS over de handelswijze van de Taliban ? Op welke informatie baseert het CGVS zich om te besluiten op welke wijze de Taliban al dan niet handelt? Een beslissing kan niet worden gebaseerd op louter giswerk.*
- *Verzoekers familie zou volgens het CGVS de dorpelingen kunnen overtuigen hebben van het feit dat ze enkel naar de Franse militaire basis gingen omwille van medische redenen : 'Hierbij kan toch de bemerking gemaakt worden dat jullie het op zijn minst hadden kunnen proberen\ Zelfs al meent het CGVS dat verzoeker en zijn familie de dorpelingen hadden kunnen overtuigen, dan doet dit niets af aan de mening van verzoeker dat dit niet mogelijk zou geweest zijn. Het CGVS kan zich moeilijk in de plaats stellen van verzoeker en vooropstellen wat het CGVS in zijn geval zou hebben gedaan.*
- *'Het lijkt eerder vreemd dat de Taliban alleen in u geïnteresseerd waren en in niemand anders van uw hele familie' Dit is slechts de mening van het CGVS dat nergens op gebaseerd is. Verzoeker heeft hiervoor trouwens een afdoende verklaring gegeven tijdens het gehoor waarom hij meent dat andere leden van zijn familie niet geïnteresseerd werden, namelijk zijn ouders zijn oud, zijn enige overlevende broer is slechts 13 jaar en heeft voor de rest zussen die al gehuwd zijn. Indien het CGVS blijkbaar zoveel weet over de handelswijze van de Taliban zou het CGVS ook moeten weten dat de Taliban in het algemeen jonge mannen viseert en geen ouderen, noch kinderen en vrouwen aangezien deze niet kunnen worden ingezet om te vechten. Het is daarom ook logisch dat na het vertrek van verzoeker zijn familie niet meer wordt lastiggevallen."*

Deze voorbeelden tonen volgens verzoeker aan dat verweerders besluit op niets concreet is gebaseerd.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker op het volgende in zijn verzoekschrift: *"Het UNAMA Afghanistan Annual Report 2014 protection of civilians in armed conflict, van februari 2015 meldt reeds een verhoogd aantal burgerslachtoffers. Het laatste EASO rapport (hierboven vermeld) wijst op verschillende bronnen die de situatie als een niet-binnenlands gewapend conflict beschouwen. Er is een toenemend geweld en er vallen meer en meer burgerslachtoffers. Ook de bovenvermelde Guidelines benadrukken het steeds oplopende aantal burgerslachtoffers in Afghanistan. De algemene trend is dus dat het conflict in Afghanistan steeds ergere proporties aanneemt en steeds meer burgerslachtoffers eist.*

In het EASO rapport wordt ook Kapisa genoemd als provincie met een 'growing insecurity' en een steeds groter wordend aantal 'internally displaced persons' als gevolg van toenemende conflicten tussen de Taliban en andere gewapende groeperingen met de Afghan Security Forces.(blz. 43-44). Niemand weet hoe deze situatie verder zal evolueren, maar alle meningen hierover zijn zeer pessimistisch (erger wordend conflict - meer burgerslachtoffers).

Door er zonder meer van uit te gaan dat het veiligheidsprobleem zich enkel in het Zuidelijke deel van de provincie Kapisa situeert, zonder rekening te houden met de mogelijke evolutie ervan (gezien de algemene trend van escalatie van het conflict over geheel Afghanistan), schiet het CGVS tekort in zijn beoordeling en gaat het CGVS bijgevolg zijn appreciatiebevoegdheid te buiten.”

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een foto, een verklaring van de dorpsouderen, een bewijs van de behandeling van zijn neef in de Franse basis en een doorverwijzing van het ziekenhuis (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de ter terechtzitting neergelegde verklaring, het *“Bewijs van behandeling neef in Franse basis”* en de doorverwijzing van het ziekenhuis (rechtsplegingsdossier, stuk 7) door de Raad niet in overweging genomen.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omdat hij en zijn familie van spionage worden beschuldigd nadat zij drie jaar voor zijn vertrek met zijn neefje naar een militaire basis van de Fransen gingen voor medische verzorging. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen documenten voorlegt ter ondersteuning van de door hem aangehaalde asielmotieven, (ii) het niet aannemelijk is dat de taliban 2,5 tot 3 jaar zou wachten om actie te ondernemen nadat verzoeker en zijn familie van spionage tegen de taliban in zijn regio zouden zijn beschuldigd om dan plots zonder reden zijn broer hiervoor te vermoorden, dit terwijl hij en zijn familie steeds op dezelfde plaats bleven wonen, (iii) hij slechts vage en niet-gedetailleerde informatie kan geven over de talibs waarmee hij en zijn familie problemen zouden hebben gekregen en over de dood van zijn broer, (iv) hij niet aannemelijk maakt waarom de taliban enkel in hem geïnteresseerd zouden zijn en zijn familie na zijn vertrek met rust werd gelaten, (v) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (vi) hij niet aantoont dat er een link zou zijn tussen zijn beweerde problemen in Afghanistan en de medische problemen waarvan hij bij aanvang van zijn asielprocedure in België melding maakte.

Er dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het opwerpen van enkele blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Geenszins kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de vaststellingen in de bestreden beslissing loutere vaststellingen zijn of enkel de persoonlijke mening van de commissaris-generaal weergeven. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Dat de taliban drie jaar zou wachten alvorens actie te ondernemen tegen verzoeker en zijn familie omwille van de beweerde beschuldiging van spionage tegen hen naar aanleiding van het bezoek aan

een Frans militair kamp omwille van medische verzorging voor zijn neefje, is wel degelijk ongeloofwaardig. Louter stellen dat het om giswerk gaat, is niet meer dan een blote bewering. Verder laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog steeds na *in concreto* uiteen te zetten waarom hij en zijn familie niet in de mogelijkheid zouden zijn geweest om aan te tonen dat zij enkel omwille van de medische verzorging van zijn neefje het Franse militaire kamp bezochten en komt hij niet verder dan vast te houden aan zijn verklaring dat het volgens zijn mening niet mogelijk was. Het loutere feit dat zijn ouders oud zijn, dat zijn enige overlevende broer slechts 13 jaar oud en dat zijn zussen allen gehuwd zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat hij en zijn familie gedurende drie jaar na beschuldiging van spionage met rust werden gelaten terwijl zij gewoon in hun dorp bleven wonen en dat zijn familie na zijn vertrek geen informatie of bedreigingen heeft ontvangen. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoekers familieleden na zijn vertrek niet werden gedwongen om mee te vechten met de taliban. Verzoeker toont niet aan dat verweerders vaststellingen op niets concreet zijn gebaseerd. Integendeel, de motieven in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Verder kan niet worden ingezien op welke wijze verweerder zou hebben verhinderd dat verzoeker een document met betrekking tot de dood van zijn broer zou kunnen bijbrengen. Verzoeker komt niet verder dan de blote, niet-gestaafde bewering dat hij hiertoe de kans niet zou hebben gekregen.

Het loutere feit dat geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen, is op zich evenmin van aard de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Er dient op gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Uit de ter terechtzitting neergelegde foto (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan niets worden opgemaakt. Foto's hebben bovendien slechts een zeer beperkte bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid naar plaats en omstandigheden. Geenszins is deze foto van aard de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu voor u de veiligheidssituatie in het district Mahmud Raqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan uw administratief dossier toegevoegde 'EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016') blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en de veiligheidssituatie wordt er als relatief stabiel beschouwd. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Kapisa regionaal erg verschillend zijn. Het geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit uw district Mahmud Raqi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmud Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker uit weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde analyse van verweerder, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de voor verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Het loutere feit dat er melding wordt gemaakt van een stijgend aantal burgerslachtoffers en toenemend geweld in Afghanistan, doet geen afbreuk aan de specifieke vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Mahmud Raqi van de provincie Kapisa. Waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de evolutie van deze veiligheidssituatie, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofdte van verweerder en van de Raad in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet inhoudt dat een analyse moet worden gemaakt van de mogelijke toekomstige ontwikkelingen van de veiligheidssituatie in een bepaalde regio. Integendeel, de veiligheidssituatie dient te worden beoordeeld op het moment van het nemen van de beslissing. Een analyse van de mogelijke ontwikkelingen in de toekomst, kan immers niet meer zijn dan giswerk.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER